

men ere hans Tal ikke rigtige, saa er det en anden Sag. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (Lovermoes) udtalte sig for stærke Kadres. Jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem i, at man fra hans Standpunkt maa kæmpe derfor, og — lad mig sige det ærlig — jeg tror næsten, det er Pligt for enhver dansk Officer at kæmpe derfor; men jeg tror ogsaa, at det er berettiget, at vi fra vor Side se paa, hvad vi kunne undvære til vort Hærvæsen. Dernæst kom det ærede Medlem med en anden Udtalelse, som skulde bevise, at det ikke gik an at gaa den Vej, som jeg har antydet, nemlig at gaa over til en Folkenebning, men at vi derimod skulde søge at faae stærke Kadres, flere faste Officerer og Underofficerer, og han viste hen til Frankrig, idet han sagde, at man der havde ganske anderledes stærke Kadres end vi. Det er, som man tager det. Se vi hen til den franske Hær i 1870, vil det indrømmes, at Historiens Narbagger ville vise, at de franske Kjerne tropper ikke vare meget værd; jeg tror ikke, man vil tillægge dem stor Noz, hverken ved Worth, ved Forbach, ved Sedan, ved Beleiringen af Paris eller ved Indslutningen af Metz. (Flere Stemmer: Jo netop!) Jeg kan saa godt forstaa denne Modsigelse, som jeg ogsaa har set udtalt flere Gange; men jeg har den modsatte Opfattelse; jeg har den Tro, at en improviseret — eller paa Dansk: uforberedt — Hær under de samme Forhold som den, hvorunder den første Hær kæmpede, vilde have udført ligesaa meget. Vi maa indrømme, at den improviserede Hær, som kom frem, fremstod under meget ullykkelige Forhold, og man kunde derfor umulig vente sig meget af den.

N. Jensen (Aarhus Amts 3die Valgfreds): Naar jeg overhovedet tager Ordet ved denne Sags 1ste Behandling, sker det fordi Udtalelser fra en tidligere eret Tale har frembragt det Indtryk hos mig, at det vilde være en Pligt for mig at fremstille min personlige Opfattelse af vort Bævningsvæsen. Man har fra særlig militærkyndig Side gjentagne Gange fremhævet, at det vilde være heldigt, dersom man vilde holde sig indenfor Grændserne af det foreliggende Lovforslags Omraade. Denne Hensigt er fuldstændig rigtig i sin Almindelighed taget, men der kan jo altid være forskellige Meninger med Hensyn til Grændserne, og jeg tror ikke, at Grændserne for nærværende Lovs Omraade vilde være rigtig afsatte, hvis man alene vilde bestemme dem efter særegne militære Hensyn. Det forekommer mig, at Spørgsmaalet om et Lands Bævningsvæsen tillige er et stort almindeligt politisk Spørgsmaal samt et stort finansielt Spørgsmaal, og derfor tror jeg ogsaa at være indenfor de rette Grændser for nærværende Lovforslags Omraade, naar jeg betragter det fra de tvende sidstnævnte Sider, nemlig den politiske og den finansielle. De særlig militærhyn-

dige Medlemmer, som have haft Ordet i denne Sag, have fundet, at Lovforslaget indeholder et tidssvarende Fremskridt, og synes i det Hele taget kun ønske nogle smaa og uvæsentlige Forandringer for det, at se et heldigt Grundlag for vort Fædrelands fremtidige Bævningsvæsen; men naar de ere komne til dette Resultat, tror jeg, at dette er en Følge af, at de have afstuet de Grændser, hvorom de have talt, altfor snevret, at de ene og alene have set Sagen fra et rent militært Synspunkt, medens de altfor meget have ladet det politiske og det finansielle Hensyn ude af Betragtning, hvad man paa ingen Maade bør eller kan. Saavel den Hærløvs, der nu gælder, som det Revisionsforslag, vi her have under Behandling, hvile paa to store Grundfætninger, der ere udtalte i Motiverne, nemlig en fuldstændig Gjennemførelse af den almindelige Bævningspligt og Uddannelsen af alt vaabendygtigt Mandstabs. Naar disse Grundfætninger imidlertid skulle udføres fuldstændig og saaledes, at vi ikke i det Dieblit, vi saa Brug for vort Bævningsvæsen, skulle gjøre den sørgelige Erfaring — som vi gjentagne Gange have gjort — at en stor Del af Pengene ere udgivne til ingen Nytte, fordi vi i Brugstilblivet ikke ere i Stand til at bringe alle de Kræfter til Anvendelse, som vi tidligere have øvet og givet Penge ud til, vil det koste ganske anderledes finansielle Midler end de, hvorom der er Tale i de Hærløvs og Loven om Svævnings Ordning, leslagende Svævningslove samt i Forslaget om den overordentlige Bevilling. Hensigten med at øve alt vaabendygtigt Mandstabs kan fornøftigvis ikke være nogen anden end den, at man i paakommende Tilfælde kan indkalde, som syne med Vaaben og Tilbehør og sende mod Fjenden alle dem, som ere vaabendygtige og værnepflichtige indtil den Alder, hvori de overhovedet ere dette. Det er den almindelige Mening dermed, men skal dette være Tilfældet, maa der til enhver Tid findes et saa stort Krigsmateriel — jeg bruger dette almindelige Udtryk for at betegne Alt, hvad der hører til en Hærs Udrustning — som er fornødent hertil, thi i vor Tid ere de krigsførende Magter ikke saa riddelige, som de vare i Oldtiden, at de noget i Forveien lade hinanden vide, naar de agte at overfalde hinanden; tværtimod anses det jo for at være en militær Dyd at kunne overliste hinanden. Lægger man endvidere hertil, at Udrustningen i vor Tid skrider saa hurtig og rask frem som nogenstunde tidligere, saaledes at det, der i Nar er fuldkomment efter den nyeste Tids Opfindelser, maa ofte allerede til næste Nar vil være gammeldags, eller om ganske saa Nar vil være ubrugeligt, samt at den ene Opfindelse følger Slag i Slag efter den anden saavel paa Bævningsomraadet som paa alle andre Omraader henhørende til Krigsmaterialet, vil man indse, at det ikke er nok, at man een Gang for alle har anskaffet det og tænker paa en aarlig Bedligeholdelse deraf; men saalænge Tiden gaar saaledes frem, vil man